

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in veljá tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 53.

V Ljubljani, v petek 6. marca 1885.

Letnik XIII.

Kulturno društvo Slovako-Slovencev.

Od Pohorja, 4. marca.

„Slovenec“ je že večkrat pisal o osodi, ki je pred desetletjem zadela književno-kulturni zavod, ki so si ga bili osnovali naši severni bratje (slovaški) Slovenci. Njihovo „Matico Slovensko“ konfiskovala je vlada, a ne da bi o premoženju dajala račun. Razgovor o tem zavodu so pred kratkim znova spravili na dnevni red. In dopisnik si danes dovoli, na razpolaganje poslati sostavek, kakor ga je priobčil časnik „Národné Noviny“.

V vseh Peštanskih dnevnikih — tako piše imenovani list — nahajamo jeden in isti članek, kateri se tiče nas „Slovakov“. V madjarskih dnevnikih je pod naslovom: „Magyarország a tót közművelődési egyesület“, a v nemškem „Pester Lloyd“: „Kulturverein der ungarländischen Slowaken“.

V tem čisto žurnalističnem, od nikogar ne podpisanem članku, se naznanja, da se je v Pešti ustanovilo društvo, kateremu na čelu so „patrijotički elementi slovenskih gornjakov“, kateri ima „važno nalogo za duševno povzdignotjo slovenskega ljudstva“. V to svrhu mu ogerska vlada izroča premoženje „Matice Slovenske“, in sicer tako, da bo z imetkom še nadalje gospodarilo ministerstvo, ter bo izdajalo le potrebne zneske za društvene namene.

Da je ta novica osupnila, razumeva se samo ob sebi. In omenjeni slovako-slovenski časnik pravi, da dotični članek mrgoli gledé neresnice, izmišljenin, krivice.

Ni resnica, da bi preiskovanje bilo dokazalo, da je „Matica“ svoje peneze izdajala za politične namene, kakor n. pr. za volitve v zbornico poslaniško. Prvič, vlastnega preiskovanja ni bilo, ker pri grabeži „Matice“ niti jednega jedinega uradnika ali dostojanstvenika društvenega niso klicali na zaslišanje. Ono se je omejilo le na pregledovanje „Matičinih“ zapiskov, kjer je zaznačen vsaki izdatek, kakor to prav dobro vé tudi pisatelj tega članka sam, ker je tekom 11 let do krajevarja izdal 32.879 gold. V to

svoto spadajo tudi plače uradnikov, honorari, tiskarski stroški, ekspedicija itd., tam so razvidne tudi male podpore za studujočo mladež. Tam ni niti jednega jedinega zneska, ki bi bil izdan v svrhu volitev ali podobnih zadev. Takšno trditev zamoremo mi imenovati le zlobnost in odobravanje laž.

Ni istina, da bi večina spisov „Matičinih“ bila političnega obsega. Zgodovina ni politika, tem manje včelarstvo, sadjarstvo, gospodarstvo, potopisi, igrokazi itd. Ni resnica, da bi „Matica“ bila podpirala politične časopise.

Ni res, da bi „Matica“ na svojem pečatu imela ruski napis. Ta laž je tem več drzna in smela, ker se sleherni človek zamore prepričati z najmanjšega spisa matičinega, da temu ni tako. Napis je čisto slovenski, rezan deloma v cirilico a deloma v latinico.

Ne govori resnice, kdor pravi, da bi „Matica“ bila za 70 strani zvezek svojih spisov platila 1095 gl., za list po 15 gold. 65 kr. „Matica Slovenska“ je vsled zapisnikov svojih, vsled svedočstva spisovateljev, za tiskano polo plačala neznaten honorar 15 gold. Tudi to bi pisatelj onega članka lahko našel v spisih „Matičinih“. Takšno računanje drugo ni, kakor zapeljevanje občinstva. Vsako društvo pa ima tudi druge izdatke, ne samo honorare in tiskarske stroške. Plače uradnikov, štipendija itd. ne morejo iti na račun nepotrebnih stroškov; ko bi na pr. tako hoteli računati dela madjarske akademije, bi se pokazala, da slednja stranka, ki jo izda, potrebuje ogromne svote.

Ni resnica, da bi „Matica“ denar izposojevala ljudem, kateri se ne morejo izkazati s potrebnim poroštvom. Ta laž je že s tem spodbita, ker se od „Matičinih“ kapitalov, razposojenih mestom in posameznikom, ni zgubil niti groš, a komisar je inkasoval vse brez vsake zgube. No, sam dotični članek se ne drzne trditi, da bi bil le en krajevar odpadel „Matičinemu“ fondu.

Ni istina, da bi mi opuščali, ali namenili opustiti svoj spisovni jezik slovenski. Da je to premišljena neresnica, vidno je iz naših časnikov, knjig in ostalih tiskopisov.

Po takih že davno zavrženih insinuvacijah, neopravičenih sumnjah, po ponavljanju starih fraz, praznih čenč o panslavizmu naznanja se in razglasuje, da se je ustanovilo društvo, katero se namerava z duhovnim orožjem bojevati proti našim narodnim slovenskim močém, da hočejo izdajati knjige, se vé da samo za tiste, ki inace ne vejo, kakor slovenski, ker so omikani sloji pri nas madjarski, a ti slovenskih knjig ne potrebujejo! Pač da, to je lepo slovensko kulturno društvo, katero ne priznava prava slovenskemu jeziku v krogih vzdelanejših, omikanejših! No, mi še ne namenimo satire pisati.

(Konec prih.)

Govor poslanca Raiča v državnem zboru 28. februvarja 1885.

(Konec.)

Na okrajni konferenci v Ptuiju sklenili so 6. julija 1882 iz pedagogičsko-didaktičnih vzrokov drugi deželni jezik izbrisati iz vrste obligatnih predmetov za ljudsko šolo; tudi c. kr. okrajni šolski svet podpiral je ta predlog. C. kr. deželni šolski svet je pa v svojem odloku 7. januarja 1883 naročil, da naj vse pri starem ostane! (Čujte! na desni.) Tisti, ki se je drznil omenjeni predlog staviti, moral je takoj v prognanstvo v Mürzsteg na Gorenje-Štajarsko. (Čujte! čujte! na desni.) Druzega učitelja, ki se je pri tistem predlogu tudi vdeleževal, pregnali so še med letom iz Ptujkega okraja. (Čujte! na desni.) Ali smo že res tako daleč, da se postave le za to dajó, da jih deželnemu šolskemu svetu spolnovati treba ni?!

6. aprila 1882 sklenil je c. kr. okrajni šolski svet v Ptuiju: „uradni jezik pri c. kr. okrajnem šolskem svetu v Ptuiju je slovenski izveniš mesto Ptuj. Predsednik c. kr. okrajni glavar je sklep takoj zavrgel in deželni šolski svet je pa reševaje to zadevo rekel, da določitev „izključljive“ rabe slovenskega jezika nasprotuje članu XIX. (Čujte! čujte! — smeh na desni.) Opomniti moram, da okrajni šolski svet

LISTEK.

„Slavia italiana“ in njen bližnji pa daljni smoter.

Od slovensko-beneške meje, febr. 1885.*)

Povod, vsled kterega je znani pisatelj omenjeno knjigo na svetlo dal, opisuje sam na 123—124 strani iste knjige. „Nekteri laški rodoljubi se namreč ne vjemajo s tem, da se obelodanijo statistični posnetki v beneški Slaviji, češ, da to ni neobhodno potrebno, tudi da to ni domoljubno, ker ni še slovenskega vprašanja ali da tisto še ne stoji nikjer na površji. Ako bi se pa ono res kje na površje prikazalo, nastane nevarnost, da se zdaj v Italiji tisto ošpiči, in na površje potegne pod kterokoli obliko. Kar zadeva potrebo tega obelodanjenja, meni on, da naša (beneška) Slavija ima pravico, kakor vsaki drugi del Italije, da s podvzetjem enakega pojasnila se napolnuje dosedanja sramotna praznosta.

*) Po ne ljubih okoliščinah zadržan, zamorem še le zdaj dano obljubo spolniti. Stvar je istinito važna, za današnje dobo gibajočih se narodnostij! Pis.

Kar se pa tiče domoljubnega smotra in namenjenih učinkov tih skromnih podatkov, se on lahko sklicuje kar naravnost na vso preteklost, ktera odgovarja zmagovalno in izključivo le laškemu domoljubju, kakor bode to tudi v bodočnosti!

Kar pa zadeva učinke, da je moral on pri preiskovanju in opombah prestopiti črto političnih mej, se je moralo to zgoditi iz vzroka, ker drugače se ne dajo pojasniti zemljepisni in narodopisni podatki, kateri obojni so v nepretrgani nerazvezljivi zvezi med laško Slavijo in med ostalimi slovenskimi rodovi onstran meje italijanske države.

Razmotravajoč kaj se godi onstran meje, sem opazil očitno in vtikal z roko, da si prizadevajo sosedni Slovenci in ista Avstrija (ktera jih boža in podpira zarad njenega stališča z obilnimi predpravicami na vsaki način!) po razširjenju tostranske meje, kar bi morala Italija činiti istotako onstran naših mej.

Prevdarjajoč nadalje, sem se tudi spomnil, da — poleg navadnih preprirov in borb, večasih krvavih, ktere se vrše za prevlado na obalih bivše beneške Istre in Dalmacije, — vrè po celi veliki Slaviji, od Arhangeljska do Novega Bazara, od Astrahana do

Ljubljane, in to neumorno, neprenehoma, vspešno in morda odločilno, zato, kako bi se raztegnile meje slovanskih rodov na vse kraje, in gotovo od tega smotra ni tudi Italija izvzeta.

In še bolj sem strmel, ko pisajoč to knjigo (Slavia italiana) naletim z vsakim korakom te napore čezplaninskih Slovencev, ki pojasnujejo za njih namene, to naše (slovensko) ozemlje, in to na takošen način, kakor niso tega še nikdar učinili isti Italijani v svoje lastne namene. (Glej n. pr. „Zgodovina Tolminska“, od prof. Sim. Rutarja, tiskana v Gorici 1882; in zvezki I. in III. „Ljubljanskega Zvona“!*) Navzlic tem činom, ki so zelo pomenljivi za bodočnost domovine (Italije), se ne moremo imeti za dobre Italijane, ako bi se vdali mirno med množino dremajočih, ali pa k takošni peščici, ki druge k spanju zibkajo.

Toraj vpijmo le krepko: da je čas zbuditi se že enkrat, in da je treba temu nasproti postavljati napore in zopet napore, naj se preiskuje in pojasnuje

*) Dokaz, da pisatelj se res zelo peča s čitanjem slovenskih knjig in časopisov, kar je hvalevredno! „Zgodovina Tolminska“ in „Ljublj. Zvon“ so le prazno strašilo, ker ničesar ne obsegata, pred čemur bi se bilo g. P. bati. Pis.

ni sklenil besede „izključljivo“, temveč je to besedo deželni šolski svet pristavil le za to, da se je zamogel na član XIX. sklicavati. (Čujte! na desni.)

Ravno tedaj hotel je nek učitelj svojo plačo potegniti s slovensko pobotnico. Zgodilo se je to na meji med Slovenci in Nemci. Davkarija se je branila na podlagi tiste pobotnice plačo odšteti; zadeva romala je k deželnemu šolskemu svetu (čujte! na desni) in ta je naročil, da mora učitelj nemško pobotnico spisati. Kako se pa to s članom XIX. vjema, gospoda moja?!

20. maja ravno tistega leta sklenil je okrajni šolski svet v Ptuiju zapisnike v slovenščini spisovati; predsednik je ta sklep takoj vničil!

22. maja 1882 bila je v Leskovci, Ptujskem okraji, komisija zaradi naprave zakotne šole. Poleg okrajnega glavarja in okrajnega šolskega nadzornika bili so navzoči tudi zastopniki občine in krajnega šolskega sveta. Le-ti so zahtevali, da naj se zapisnik slovenski spiše, kar se pa ni zgodilo, če tudi je 70 mož soglasno to zahtevalo; dotičniki so se pritožili. Kaj mislite, kaj se je zgodilo? Tistemu, ki je pritožbo spisal, naložili so 40 goldinarjev globe (čujte! čujte! na desni), ki jih je tudi plačati moral in sicer za to, ker je imel tu pa tam preojstro pero. (Veselost na desni!) Da, zlahtna moja gospoda, pokažite mi ga, ki bi vas z gladkimi rokavicami sprejemal, ako ga z železnimi kremplji praskate!

Leta 1882 sklenil je nek odbor v Ptujskem okraji napraviti tabor; sedanja vlada pa tedanjega tabora ni dovolila in jaz se pa spominjam na leta 1868 in 1869, ko je Giskra rekel: „Le dovolite!“ (Čujte na levi.)

Pri volitvah v okrajni zastop Ptujski vpisovali so se v skupino velikoposestnikov lastniki hiš, ki na hišnem in stanarinskem davku niso več plačevali nego 60 gold., če tudi je po postavi le tisti velikoposestnik, kdor zemljišnega in hišnega davka skupaj 60 gold. plača.

Ptujski „Narodni dom“ prosil je za dovolitev gostilne in kavarne v ravno tisti hiši, kjer so imeli gostilno že od leta 1820. Prva in druga instance rešili ste povoljno prošnjo, visoko ministerstvo pa te malenkosti ni hotlo dovoliti. Da, gospoda moja, Slovenci so pod sedanjo vladjo brez vsake pravice. Svetoval bi Vam, da s svetinjami naroda, ki je bil vsikdar veren Nj. Veličanstvu, ne postopate na tak način! Miru si želite med narodi, toda ta mir, ako hoče dobrodejen biti, ako Vam hoče srečo in zadovoljnost prinesiti, opirati se mora na pravičnost na ravnopravnost vseh narodov po Avstriji. Vsi drugi poskusi so — izmišljotine — fata morgana! (Dobro! dobro! na desni.)

Govor ministra Dunajevskega v državnem zboru 2. marca 1885. *)

„V nekaki zadregi sem, pravi Dunajevski, ali

*) Izvrstni ta govor, obstoječ iz finančne in politične polovice, smo v prvi njegovi polovici le posneli, ker bi ga bil eeloga „Slovenec“ najmanj svojih 10 dni prinašati moral; vrh tega so pa številke že same po sebi suhoparne — toraj dolgočasne. Politični del priobčiti hočemo popolnoma. Vr.

in slednjič trudimo se meje dalje raztegniti — po mirni poti, dokler je namreč to mogoče — napenjajmo v to vse žile in moči!

Na ta sklep smo prišli, smo morali priti, ko smo bolj globoko preiskovali Slovence, ki živé znotraj političnih mej italijanske države. Kajti ako bomo videli jutre, da so drugi to vprašanje še bolj globoko preiskovali iz istega laškega stališča, nam bode to prav vgajalo, da smo to zadevo prvi sprožili, ki je velika dolžnost, pravečato domoljubna, srčno začeta in dovršena dolžnost.

V vsih teh besedah je izražena skrb g. pisatelja, da bi šivi slovenske zaplate na obrobu laškega čevlja sčasoma ne segnili, ker potem bi ista zaplata (beneška Slovenija) sama od sebe raz čevlja odpadla.

Razumeva se samo po sebi, da drugače itak big. pisatelj ne smel pisati, kakor v smislu italijanskega domoljubja pa v smislu „irredente“. Zato pa tudi ni čudo, ako se sme ta knjiga pri nas v Avstriji javno prodajati, kajti nobenega količaja izobraženega in zavednega Slovenca tostran beneške meje ne more družega prepričati, kakor sam pisatelj opisuje, da se beneškim Slovincem prav slaba godi tako v gmotnem kakor jezikopravnem oziru, in ravno zato mora vsakdo izmed nas odzivati vsako težnjo po razširjenji Italije tostran političnih državnih mej!

naj visoko zbornico s svojim razkladanjem nadlegujem ali ne, gledé dosedanjega razvoja debate o državnem proračunu in finančni postavi; na kar omenja, da tudi on ne bode levice prepričal, da bi za proračun glasovala, kakor tudi njegove besede zborove večine ne bodo odvrnile, da ne bi budgeta dovolila. Ojstro in natančno pa se obrne Dunajevski do tistih gospodov iz fakijske opozicije, ki mu očitajo nejasno upravo financ, ter jim od leta do leta pri letnici 1870 začeni s številkami dokazuje nejasno in samovoljno gospodarstvo tedanje liberalne stranke, o kateri so se ravno omenjeni liberalci izrekli, kako da je jasno in določno gospodarila. Tista klika je izdajala po sto tisoč goldinarjev, kakor se ji je ravno dobro zdelo, ne da bi se bila pri tem opirala na potrebno postavno dovoljenje državnega zbora, ne da bi se bila za troške kaka postava napravila. Tako se je godilo od leta 1870 pa na dalje do 1880 pod vsemi finančnimi ministri liberalne stranke in sedaj se ona drzne sedanji vladi kaj takega očitati, ki ima povsem čiste roke in dobro vrejene jasne račune.

Vse finančne operacije, vse zgradbe in vsi izdatki in naj bodo še tako majhni, opirajo se na svoje potrebne postave, toraj ni nikjer nič nejasnega, nikjer nič prikritega. Krivično je toraj očitjanje, da se pod gospodarstvom sedanjega finančnega ministra ustava žali. „Če gospodje v opoziciji mislijo, da bi se moral proračun še jasneje sestavljati, kakor je, sem jim hvaležen za ta svet, proti vsem drugim podtiklajem se pa odločno zavarujem.“ Dunajevski na to pojasnjuje še enkrat državni budget od leta 1882, dokazuje, koliko je državno gospodarstvo leto za letom na boljem. Račun za leto 1882 je dovršen in pregledan, ter se bo kmalo visoki zbornici predložil. Pokazal se je na prvi pogled deficit 21,210.000 gold., ako se ne jemlje ozir na dohodke iz kreditnih operacij, na določene dohodke iz državnih založnic in na dohodek iz verskega zaklada in učilne zaloge.

Za izvanredne stroške so se zaračunili: izdajki za monumentalne stavbe 1,079.464 gl., za vdusitev upora v Dalmaciji, Bosni in Hercegovini 20,374.200 gl., železniškemu podjetniku Zahariji 96.000 gl., državna podpora poplavljenim krajem na Tirolih in po Koroškem 357.000 gl., za Tržaško razstavo 100.000 gl., za zgradbo državnih železnic 9,739.156 gl., za zapadno železnico 2,000.000 gl., nakup državnih dolžnih pisem 9,972.000 gl. skupaj 43,717.820 gl.

Za izvanredne dohodke smatrali so se: učilne obligacije prodane za 19.950 gl., podjetniki južne železnice so povrnil 205.000 gl., delež finančne uprave pri gališkem zakladu 1,111.934 gl., gotovina pri sprejetju zapadne železnice po blagajnicah 4,736.824 gl., dohodki iz razdeljenega kupnega denarja južne železnice 11,319.000 gold., skupaj 17,392.000 gl. Primera izvanrednih stroškov, ki so del skupnega državnega gospodarstva z dotičnimi dohodki pokaže, da so bili stroški za 26,325.112 gl. višji, kakor dohodki, to se pravi: ker se je za leto 1882 deficit pokazal v svoti 21,209.949 gl., je toraj razlika 5,115.163 gl. popolnoma pokrita iz rednih dohodkov, toraj pravega gospodarskega de-

ficita za leto 1882 še ni ne, pač pak se sme 5,115.163 gl. za prebitek smatrati. (Dobro, dobro! na desni.)

Prav nekaj sličnega je z državnim računom za leto 1883, ki se je končal z deficitom 25,834.902 gl. Tudi tukaj je treba primeriti izvanredne stroške z dohodki. Pri tej primeri se zopet pokaže, da so izvanredni izdajki za 27,982.971 gl. višji memo dohodkov in ker je gospodarski deficit zračunjen na 25,000.000 gl., se je moralo toraj 2,148.069 gl. vzeti od izvanrednih dohodkov za izvanredne stroške; celo skupno gospodarstvo za leto 1883 toraj nima ne le nobenega deficita, temveč še preostanek 2,148.069 gl. (dobro! dobro! na desni.)

Znamenita se mi zdi, pravi Dunajevski dalje, primera nekterih poslednjih let med saboj. Leta 1876 smo imeli 32,252.000 gl. deficita; leta 1877 ga je bilo 25,238.000 gl.; leta 1878: 21,103.000 gl.; l. 1879: 27,888.000 gl.; l. 1880: 8,425.000 gl.; l. 1881: 8,951.000 gl.; 1882 in 1883 nimamo deficita, pač pak še preostanek in ravno takega se nadjam za leto 1884. (Dobro, dobro! na desni.)

Mislím, da sem dokazal, da se nam vedno na bolje obrača! Kar se mi tudi priznava, kajti silna moč števil je vendar-le prevelika, da bi se ji za daljši čas vstavljati zamogli. Da, gospodarstvo se nam je zboljšalo, slišim tu pa tam govoriti, toda s kakimi žrtvami!

(Dalje prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 6. marca.

Notranje dežele.

Spredaj pričeli smo danes z objavo govora finančnega ministra **Dunajevskega**. Če je kedaj kak minister nasprotno stranko, državno-zborskega Mešista, hudobnega duha, ki vedno in povsod zaničuje, do dobrega potlačil, potolkel ga je Dunajevski tako, da levica sama spozná, da ni le nič več za vladanje, temveč. da se tudi brez nje jako lahko in jako dobro vlada. Z golo in neovrgljivo resnico dokazal je Dunajevski, da kar opozicija o današnji vladi in njenem zapravljenim gospodarstvu in o njeni nebrižni delavnosti za javni blagor govori, ni družega kakor laž in sleparija; ni družega nego limance, na ktere so mislili levičarji ob bližajočih se volitvah volilce loviti. Levica je napovedala iz novega 6letno borbo, Dunajevski ji je odgovoril, da vlada miru želi, če pa le ne bo drugače, bo tudi z borbo za ljubo vzela, saj človek ne vé, kje ga kaj dobrega čaka. Levičarji, posebno pa Herbst, so do letos vedno v tem prepričanju živeli, da jih bo država s solznimi očmi na kolenih s povzdignjenimi rokami prosila, naj se vsedejo zopet na vladno kočijo in naj vozijo, kakor znajo; Dunajevski jim je v oči povedal, da jih država prav nič ne potrebuje, kajti v teku poslednjih šestih let so se pač lahko prepričali, da se v Avstriji tudi brez njih dá dobro vladati. S svojo slepo opozicijo so pa popolnoma odveč postali. Državna kočija bo tudi brez njih popolnoma dobro tekla, ker je pač vse eno, ali je na nji peto kolo ali ne! Vsi njihovi vdarci so vdarci na vodo; ne čuti jih nihče, pač pa tu pa tam zabolé tistega, ki okoli sebe maha, Tudi Slovenci

ne umevajo toškanskih učiteljic, in zato obračajo bolj furlanske, katerih je blizo 20. Mar se tako doseguje namen istega zavoda? Tako piše in vprašuje g. pisatelj, mož, kateri se sicer sam ni nič slovenske slovenščine v šolah učil, in kateri se je dalje šolal še pod avstrijsko vladjo, ktera tudi ni prav nič storila za narodno ljudsko šolstvo, kajti ob vsi dóbi avstrijskega vladanja ni bilo v celi slov. Beneciji — razun v Šempetru — niti jedne ljudske šole, niti v tem niti onem jeziku! Ni čuda, da tudi beneški Slovenci niso mogli imeti Avstrije pri srcu, in da so tisti še 1866. l., ko je korakala ena avstrijska peš-brigada *) čez Koborid (meseca julija) dolj po podbeneški cesti „pri Pulferi“ proti Čevdadu, nako-pičili na vrhu gôr velike sklade kamenja ob obeh straneh iste ceste in sem ter tje so prekopali cesto, da bi bližajoče se naše vojake sovražno sprejeli, kar pa vendar niso učinili, ker so brzopetno pobegnili in se poskrili, kakor 1848—49. l.!

(Dalje prih.)

*) Bila sta dva graničarska polka: Sluinski in Gradiščanski z nekoliko Serežanov na konjih, kateri so posedli do Pražskega miru 15. avgusta 1866 začasno Šempeter in Čevdad.

smemo zadovoljni biti s sedanjo vlado in zastopniki našimi, le naučnega ministra bi drugega radi, ki bi imel več srca na pravem mestu za nas, ne pa le na jeziku, kakor ga ima sedanji minister Conrad. Z njegovo teorijo, ki iz Raičevega govora tako resnično odseva, Slovenci nikakor ne moremo biti zadovoljni.

Hrvaški poslanci na ogerskem državnem zboru sklenili so vdeležiti se slavnosti, ki se bodo letošnje jesen na čast Tiszi v Budapešti napravile. Vsi hrvaški poslanci, kolikor jih pride na državni zbor, pozdraviti hočejo tedaj Tiszio klanjaje se mu, ter bo pri tej priložnosti načelnik deputacije v slovesnem govoru povdarjal Tiszine zasluge za Hrvaško. S tem misli vladna stranka hrvaška svojo vdanost Ogorski javno priznati, ter nespravljam ljudem doma demonstracijo napraviti. — Nam se dozdeva, da je to odveč; kar je preveč, nikakor dobrega sadu ne obrodi. Iz kakih vzrokov in zaradi katerih dobrot pojdejo Hrvatje Tiszi roko poljubovati? Menda so vsakemu neznane, pač pa bi se lahko našle krivice, ki so jih morali trpeti Hrvatje pod ogersko pestjo. Ako hrvaški poslanci na tak način svoj narod za nos vodijo, potem pač ni čuda, da se od njih obrača in se poprijema opozicijske stranke. Res so tam doli čudne razmere, da jih nedomačin težko pregleda!

Vnanje države.

Lahi v Rudečem morji prekanili so s svojo zvijačno politiko ves svet, oškodovali so pa pravno tudi sami sebe. Angleži sicer trdijo, da niso nikdar le besedice o tem zinili, kako lahko bi Lah in Anglež v Afriki proti Sudanu skupaj delovala in hočejo s to svojo izjavo svetu navesti velikanskega medveda, da so Lah i to podjetje na svojo roko podvzeli. Nekoliko ima vsa zadeva sicer res take podobe, posebno se ta na prvi pogled jako verjetna zdi. Čem dalje časa jo pa človek premišljuje, tem bolj vriva se mu prepričanje, da sta se Anglež in Lah po tihem zmenila zaradi zasedanja pokrajin ob Rudečem morji. Če bi tega ne bilo, pač ne vemo, kako bi imenovali neskončno predrznost laško, da se kar meni nič tebi nič zakadi v tuje posestvo in ondi gospodari. Šli so toraj brez vsakega dovoljenja. Turčija vsaj jim ga ni dala, ker se sedaj britko pritožuje o tistem zasedanju; o Evropi in njenem dovoljenji tudi prav nič ne vemo. Doma v parlamentu tudi ni bilo nič slišati; da, še celo tajili so zasedanje v Rudečem morji tako dolgo, dokler niso že tam bili. Njeni prijatelji Nemčija in Avstro-Ogerska o tem niste pojma imeli, ter ste morali dati svoje privoljenje, kedar jim je Laška naznanila, da se že v Rudečem morji ziblje. Če jim toraj ni nihče dovolil, če jih toraj Angleška res ni vabila, potem se je pa laška država ponižala in je v roko segla pomorskim roparjem — ker je sama roparica postala. Nam je sicer všeč, da se je tje kaj obrnila, kajti kolikor dalje od nas, toliko bolje za nas, ali s tem korakom zgubila je v evropskem koncertu svojo veljavo. Kdo si je bo še želel za zaveznico, kdo ji bo še zaupal, če sama na svojo roko ravna, kakor se ji poljubi. Sicer se nam pa Laška tudi preslaba zdi, da bi si sama kaj tacega upala. Tu je bil Anglež, ki jo je zvalil in nihče drugi. Obljubil ji je kdo zna kaj in samogoltna, kakor je, šla je brez brige za kritiko ostale Evrope na rop!

Takega propada, kakor ga je pri poslednjem glasovanju gledé Salisburyjeve nezaupnice **angleška vlada** skusila, ni kmalo daleč po svetu dobiti. Vsaka druga vlada bi bila takoj odstopila, trdoglavi Gladstone pa tega noče. Angleški listi brez razločka barve vsi pripoznajo, da Angleška tako osamljena še ni nikdar bila v Evropi, kakor je ravno sedaj, brez prijatelja, brez zaveznika, ter mislijo, da bi se morala vlada pred vsem drugim potruditi, da si zopet nemško prijateljstvo pridobi. Kar se tega tiče, mislimo, da ji ne bo tako lahko, če ne naravnost nemogoče, kajti Bismark ima na Angleže že zdavnej piko; ta je pa temvečja postala, kolikor več je Bismark v najnovejši dobi zvedel in se prepričal, kako malo so Angleži moške gledé ohranitve tajnosti. Napor po nasebinah v zapadni Afriki in v tistem morji morda ne bodo dajali povoda za medsobojne praske, pač pak zná do tega privedi svojeglavnost sedanje vlade. Zato si angleški listi želé moža, ki bi bil sposoben, da bi se z Bismarkom v razgovor spustil in bi pričel priprave na vtrditev prejšnje prijaznosti med Angleži in Nemci. Cesta, po kateri sedaj angleška državna kočija drdri, je tako slaba, da se voz pri najprvem ovinku lahko prekucne in si osi zlomi. Ako že toraj angleški liberalni listi priznavajo, da za angleško vlado ni zdravila, ako ne zapusti svoje poti, kar pa mogoče ni, vsled trmoglavosti starega Gladstone, kaj naj pišejo še le zunanji o njej? Kaj pač drugega kakor to, da je med slabimi najslabša in toraj skrajni čas, da se boljše s poti spravi.

Pošiljanje vojakov iz **Angleške** v **Suakim** traja še vedno dalje. Armada, ki je le za Suakim namenjena, znašala bo 10.000 mož, 15.000 kamel, 3000 mul in 1000 konj. Domačini, ki jih bodo Angleži za delo najeli ondi, niso v tem številu. Pitne vode sicer ondi nimajo na ostajanje, pa si bodo Angleži drugače pomagali. Vzeli bodo namreč s saboj stroje, na ktere bodo čistili morsko vodo, kakor to dela angleško društvo v Adenu, kjer menda niti jednega studenca nimajo, in vendar ve-

liko tisoč ljudi živi, ki predelano morsko vodo pijo. V Suakimu, pravijo, da bodo naredili za vsak dan 60.000 galon vode.

Izvirni dopisi.

Iz Trojan, 1. marca. Dne 26. februarja bilo je nad 300 mož pri županu Novaku v Blagovici, kajti volil se je nov občinski odbor. Tukaj je volitev važna, ker župan je gospodar trem faram, Čemšeniški, Št. Gotardski in Blagoviški. Naj vam povem, za kaj je šlo.

Doslej je bil župan v Blagovici in druge občane, osobito Čemšeničanje je to bolelo. Zato so pak s Št. Gotarde vred na dan volitve v močnem številu pritisnili in dobro disciplinirani v dveh razredih tudi zmagali in prodrli s svojimi kandidati. Zato na tej strani radost, na nasprotni pak pobitost in poparjenost. Osobito nek gospod in njegov adjutant, prej zelo agitujoča, in morda sama tudi hrepeneča po višji časti, sta bila čisto klaverna vsled nepričakovanega izida volitve. Čudo, da še nista razobesila na hišah črnih zastav.

Ker imajo Čemšeničanje in Št. Gotardčanje dve tretjini odbornikov, bo županov sedež tedaj v enem teh krajev; v Blagovici pak ostane ex-župan.

—o—

Na Brdu, 5. marca. Blagovolite sprejeti z ozirom na dopis iz Št. Ožbolta v 50. „Slovenčev“ številki sledeče pojasnilo v svoj cenjeni list.

Geslo zadnje volitve v Št. Ožboltski občini je bilo to: Bo li prihodnji župan v Blagovici, ali v Št. Gotardu? Jaz sem se kot volilec poslužil te svoje državljske pravice, ter oddal svoj glas za Blagovičane, ker se mi umestneje vidi, da je občinsko predstojništvo v obljudeni vasi ob veliki prometni cesti, kakor pa v goratem, samotnem kraju, kamor še okrajna cesta več ne pelje.

Neresnično pa je, da je bila agitacija naperjena proti duhovščini; kajti, da bi bila to v istini, postavil bi se bil sigurno tudi Blagoviški gospod župnik v bran; če pa njega povprašate, potrdil Vam bo gotovo, da Blagoviški in Št. Ožboltski gospodarji, kateri so stali na jedni strani, niso slabjši kristijani in katoličani, kakor nasprotni njim sosedje iz Čemšenika in Št. Gotarda. Čemu toraj podtikati ljudem namene, o katerih se nikomur niti sanjalo ni?

Janko Kersnik.

Naše slovstvo.

„Duhovni vodnik“.

Našemu dobremu narodu je molitvenik še vedno ena najljubših, najčislanejših knjig. Zato pa izmed vseh slovstvenih proizvodov posamezni molitveniki vzlic svojemu dokaj velikemu številu najlaglje dočakajo po več natisov. Ali žalibog! dotični založniki si jemljejo premalo truda, da bi poiskali človeka, kateri bi tiskovino osnažil starih napak, bodi tiskarskih, bodi jezikovnih.

Kar se tiče mladeži po ljudskih šolah, tudi za to ne manjka primernih molitvenikov, toda pisalec teh vrstic še ni videl dotične knjižice, ktera bi se skladala s pravili, ki se jih učence vadi po šolski slovnici. Celó pisatelji, ki še živijo, pustijo sad svoje marljivosti ponatiskavati brez oblik, kakoršne so se dandanes vendar-le tako rekoč že vdomačile. Zatoraj bo pač najboljša, ako se jezik po molitvenikih ravna po slovniskih zahtevah. Za „začetnike“ posebej imeli smo do zdaj eno edino knjižico. Poročevalec sam ne vé že, koliko odtisov tega molitvenika je razdelil med šolsko dečico, a nakupoval bi še bil več izvodov, ako bi se pisava skladala z oblikami pravičnimi. In to je bilo, zakaj da je leta 1878 z veseljem pozdravil novico, ki je naznanjala, da je dotična knjižica na svetlo prišla v novem izdanju, že v petem natisu. Pa prenapljena radost ni bila opravičena. Pošta je namreč naročene iztise prinesla — s starimi „kozli“. Pri takih okoliščinah menda ne bode čudež, ako človeka napadajo misli, naj bi knjigo kar v peč pognal. Za ta „novi“ molitvenik njegov založnik od kupovalca ni dobil predrtih pare več.

V rečenem obziru se z neznatnimi izjemami razlikuje na obsežnejših listih enako število strani (124) imajoča knjižica, ki je nedavno zapustila tiskarno. Zove se: „Duhovni vodnik pri domači in

očitni službi božji. Molitvenik za učence in učenke, sploh za slovensko mladino. Sestavil duhovnik Lavantske škofije. Z dovoljenjem prečast. Lav. knezoškofijstva. V Mariboru 1885. Tiskal in založil J. Leon“.

Lična knjižica ima sedem večih delov tako-le razvrščenih:

1. Najimenitnejše molitve za zjutraj, čez dan, zvečer. — V peti prošnji „očenaša“ (str. 5) se je gospod pisatelj odločil za to-le obiko: „Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom“. V Pragi izhajajoči, na krščanski podlagi pisani list „Vychovatel“ (vzrejevalec) je nasproti nekterim „puristom“ českim razodel svoje prepričanje, da je „stara prestava“ slovniški dobra. V najnovejši številki imenovanega časopisa, dne 28. februarja, pa se je oglasil znani učenjak, g. profesor Sasinek, ter dokazuje, da je takšno vspreminjanje molitve Gospodove „formalno in materialno neokorektno“, — formalno nepravilno zavoljo tega, ker se podobna „purifikacija“ brez dovoljenja škofov goditi ne sme; materialno neokorektna pa, ker se protivi konservativnemu duhu sv. cerkve, ki se ravna po starem načelu: „Nihil innovetur, quod traditum est“. Tako postavim: „miserere nobis“, namesto: „miserere nostri“.

Gosp. profesor je rodom „ugorski Slovenec“ ali Slovak. To se mora opomniti, da razumeš sledeči njegov stavek, ako piše: „Kar se tiče te česke „klastičnosti“, mogoče, da ona bolje pozná duha slovanskega jezika, kakor naša (slovako)-slovenščina. Nam (Slovako)-Slovenec je beseda „svojim dolžnikom“ ne le gramatiški nepravilna in spodtikljiva, ampak tudi zmislu molitve protivna. Mi „odpuščamo svojim dolžnikom“, ali kadar prosimo Boga, pravimo: „odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo dolžnikom našim“, a to z dvojnega vzroka: prvič, ker je tukaj tajna reciprocita ali vzajemnost med: „nam (dolžnikom tvojim)“ in „dolžnikom našim“, ta reciprocita (tvoji — naši) pa ne trpi besede „svojim“, marveč zahteva zaimsek „našim“; drugič, da bi se razumevali „dolžniki naši“ v vseobčnosti, v vsplóšnosti, ne pa nas specijalno se dotikajoči („unseren Schuldigern“, a ne „unseren eigenen Schuldigern“). V molitvi Gospodovi ni nikakoršne sebičnosti, egoizma; v istej zapopadena besedica „nas“ ne meri specijalno na jednotlivce, posameznike, a tudi ne na faktično število tistih, kateri molijo „očenaša“, ampak zadeva vse ljudi, ravno tako, kakor ljubezen do bližnika.

Ta prememba „svojim dolžnikom“ je vrh tega nenarodna, trga namreč vez, ktera tudi Čehe spaja z minulimi in sedanjimi Slovani; — z nekdanjimi, ker cirilski in glagolski rokopisi imajo „našim“, s sedanjimi pa, ker še nijednemu drugemu rodu slovanskemu ni prišlo na um, da bi tukaj „našim“ zamenjal s „svojim“. Pustimo toraj obliko, kakoršno smo vzprejeli od naših pobožnih prednikov! Toliko gospod Sasinek.

Kar se nas južnih Slovencev tiče, to tudi slovensko ljudstvo, vsaj kolikor je meni znano, moli „našim dolžnikom“ v kljub temu, da se po nekterih šolskih katekizmiš nabhaja oblika: „svojim dolžnikom“. Te knjige so pa menda odobrene (bile), kakor postava zahteva, od cerkvene oblasti. Ali če si ogledamo katekizme, ki se v „c. kr. zalogi šolskih knjig“ tiskajo od leta do leta s starimi in novimi pokvekami, moramo sklepati, da jih cerkvena oblast ne dobiva v pregled, vsaj manjka v istih tekst, kateri bi bralcu naznanjal, da je knjiga prestala cerkveno cenzuro, ali pa moraš soditi, da se je omenjena prememba zgodila brez vednosti cerkvene oblasti. Za pendant bodi zapisan samo jeden vzgled.

Katekizem za „25 novih krajezarjev“ se tiska vsako leto in se izmed vseh katekizmov odlikuje še z najpravičnejšo pisavo, a že samo naznanjena cena kaže, da so knjigo pregledovali zadnjič takrat, ko smo delali še razloček med „starimi“ in „novimi“ krajezarji, toraj pred četrtsotletjem! Okoli leta 1877 se je stavcu primerilo, da je na pr. v § 2 na vprašanje: „Kdo je Jezus Kristus?“ v odgovoru izpustil drugi stavek z besedami „Bog in človek skupaj“ ter je tiskana le prva in tretja vrsta, kar je bilo označeno tudi s številko 1 in 3. Sledeče leto se je stavcu čudno zdelo, da bi za znamenko 1 došla 3, zatoraj je poslednjo vzpremenil v 2, vsled tega se sedaj že blizo 10 let dotični odgovor s izpuščenim drugim stavkom glasi tako-le: „Jezus Kristus je: 1. Edinorojeni Sin Boga Očeta; 2. Naš Gospod, postavodajavec in učitelj.“ Ko bi ta knjiga

bila predložena cerkveni oblasti, gotovo bi ne smela priti med šolsko „kramo“.

(Konec prih.)

Domače novice.

(*Zaupnico državnemu poslancu g. Raiču*) izreklo je politično društvo „Pozor“ v Ptujem na svojem obnem zboru, kjer se je ob enem resolucija sprejela, da naj se v narodne in srednje šole ter na učiteljski v Mariboru uvede slovenščina, ter se na južnem Štajarju osnuje oddelek c. kr. namestništva.

(*Pred porotniki*) obsojena sta bila včeraj dva posilnika Anton Hribar na enajst mesecev, Janez Zaletel pa na dve leti hude ječe.

(*V Hotiču za Savo*) so bili sinoči tatje. Po 8. uri zvečer, ko je šel g. župnik v pritlično sobo k večerji, so neznani tatje (anarhisti?) šipe v prvem nadstropji vtrli ter odnesli, kar so v naglici dosegli. Nekaj čez 200 gld. gotovine; več državnih pisem (obligacij) in nekaj hranilničnih knjižic drugih ljudi, ki so jih shraniti dali, skupne vrednosti nekako blizu 5000 gld. Naj bo s tem vsak opozorjen, da naj bo previden, ko bi se mu kdaj kake državna pisma ali hranilnične knjižice v kup ponujale.

(*Srečna fara.*) Pri sedanjem beračunstvu, ko se kak dan toliko beračev natepe, da se komaj eden drugemu umikajo, in eden drugemu vrata podajajo; se sme srečna imenovati srenja ali fara, v kateri ni nobenega berača. Taka srečna fara je: fara sv. Lenarta. Še bolj srečna bi bila, ako bi ne bilo nobenega „zašitega“. A žalibog „zašit“ je pa zmiraj kateri.

(*Imenovanje.*) Stavbeni svētnik gosp. Franc Bendl pl. Hohenstern postal je stavbeni nadsvētnik in predstojnik tehničnega oddelka pri cesarskem namestništvu v Trstu. Nadinženir Matija Jansta postal je pa stavbeni svētnik ravno ondi.

(*Na 15 let*) v hudo ječo obsodila je Celjska porotna sodnija učitelja Jožefa Stergarja zaradi oskrunstva 31 svojih učenk, kojih večina je 10 do 13 let starih. Imenovani učitelj je bil svoje dni že na Dunaji zaradi enakega hudodelstva obsojen na šest mesecev v ječo. Ostudno hudodelstvo je tembolj pomilovanja vredno, ker je mnogo šolaric ostudno zbolelo vsled tega.

(*Hranilno in posojilno društvo*) v Ptui razposlalo je ravnokar računski sklep za leto 1884. Dohodkov je imelo 63.867 gld. 65 kr., stroškov 62.154 gld. 49 kr., dobička pa 645 gld. 65 kr.

(*Peta razstava pitane živine na Dunaji*), združena z razstavo gospodarskih strojev in orodja bode dné 27. do 29. marca. Izložba pitancev vseh pasmin govejskih, ovejih in svinjskih bode le avstrijsko-ogerska, a razstava gospodarstvenih pripomočkov je mednarodna.

(*Kmetijska družba štajarska*) želi, da bi se letos na deželno razstavo v Budapešti, kjer bo tudi, kar je „Slovenec“ že poročal, mednarodna začasna razstava živih živinčev, poslala živina od vsake na Štajarskem plemeneče se plohe goveje, konjske, potem perutnine in psov. Ker se tako širno tržišče odpre domači živali, zatoraj je osrednji odbor sklenil, da se na družbine stroške v Budapešto odpošlje po pet repov pasmine muricodolske, mariohofske in lungavske. Povabljeni so tudi lastniki inozemskih govejih ploh, da se vdeležijo izložbe; isto tako društva: konjerejsko, perutninsko, lovsko, da odpošljejo kolikor mogoče mnogo lepih konj, kokoši in psov.

Razne reči.

— Dva nova nadškofa h krati dobilo je glavno mesto Lvov v Galiciji. Obe nadškofiji bili ste že več časa upravljavani po namestnikih in sicer rimsko-katoliška po kapiteljskem vikarji in titularnem škofu Trapecopoljskem, stolnem dekanu Severinu vitezu Morawskemu; grško-katoliška pa po apostolskem administratorji in titularnem škofu Julijopoliškem dr. Silvestru Sembratoviczu. Oba navedena dostojanstvenika imenovana sta od presvitlega cesarja za ondašnja metropolita vsak svoji cerkvi. Ob enem objavlja pa „Wr. Ztg.“ imenovanje stolnega dekana pri grško-katoliškem metropolitanskem kapitelju v Lvovu dr. Julijana Pelesza za grško-katoliškega škofa v Stanislavu.

— Katoliki belgiški so res darovni, zadnja štiri leta so dali za katoliške šole 60 milijonov frankov, vsakoletna potreba za nje pa iznaša 6 milijonov frankov.

— Mrtvaški list. Te dni so zjutraj za rana dobili na neki prodajalnici v Nalewski glavni ulici v Varšavi sledeče naznanilo na listu, črno obrobjenem: „Po dolgi težki bolezni je umrl včeraj gospod Kredit. Zalostni upniki vabijo k pogrebu dolžnike, ako se ti upajo in isto tako tudi državne pravdnike. Natančnejša poročila se dobé v ti-le prodajalnici.“ Policija išče provzročitelja tega čudnega mrtvaškega lista, kterega je brez dvombe napravil kak konkurent, ki je iz maščevanja hotel škoditi zaupanju svojega tekmeca.

Telegrami.

Dunaj, 6. marca. „W. Ztg.“ objavlja imenovanje rektorja v Dunajskem bogoslovju, kanonika Müllerja, za Linškega škofa.

London, 6. marca. „Standard“ je zvedel, da je prišel grof Herbert Bismark semkaj na razgovor, vsled kterega je bila angleška vlada jako zadovoljna. Osební razgovor je prej ko ne mnogo pripomogel, da se bodo poravnale jako obžalovanja vredne razlike političnih nazorov med Angleži in Nemci.

London, 6. marca. „Standard“ vé, da ima ruski poslanec nalog angleško vlado zagotoviti, da Rusija iz celega sreča želi prijateljsko rešitev o potezi državne meje v Afganistanu. Zapovedniki v osrednji Aziji imajo ukaz, da ni treba dalje v afgansko deželo siliti. Vendar se je pa bati, ali se na Turkmence zadosti pazljivo oko obrača, da bi se ne napravil med njimi in afganskimi sprednjimi stražami kak pretep.

Corti, 5. marca. Vročina po Sudanu velika. V senci imamo po 104° F (46° R). Vsled tega pomaknila se bo angleška posadka v Dongolo, kjer bo glavni tabor, armada se bo pa ob Nilu nastanila. Angleška vlada zahteva dovoljenja od parlamenta, da odmah pošlje 12.000 do 15.000 mož podpore.

Tuji.

4. marca.

Pri *Malič*: Okorny, ravnatelj, z Dunaja. — Hegert in Ott, zasebnika, z Dunaja. — Theimer, Beer, Quisetz in Hahnenkamp, trgovci, z Dunaja. — Gustav Klein, trgovec, iz Prage. — J. Dieffenbach, tovarniški ravnatelj, iz Boleana. — Aleksander Luse, vinski kupec, iz Zagreba.

Pri *Stonu*: Kooss in Frankenberger, trgovca, z Dunaja. — A. pl. Wittenberski, častnik c. k. mornarice i. sl., iz Gradea. — A. Ceconi, zasebnik, iz Gorice. — Frane Šlibar, posestnik, iz Sele.

Pri *Južnem kolodvoru*: Karl Polzer, izdelovalec blagajnic, z Dunaja.

Pri *Avstrijskem caru*: Josip Thaller, pekarski mojster, iz Trsta.

Umrli so:

4. marca. Ignacij Druškovic, zidar, 35 let, ulice na Grad št. 12, jetika.

5. marca. Jožef Wieser, delavec, 27 let, ulice na Grad št. 12, vsled vnetice možgan.

V bolnišnici:

2. marca. Jožef Črne, delavec, 26 let, na Poljanski cesti št. 42, Variola.

V vojaški bolnišnici:

4. marca. Anton Grohar, orožniški vodnik, 36 let, jetika.

5. marca. Leopold Križnar, lovec v 7. lovskem batalijonu, 19 let, sušica.

Katoliškemu podpornemu društvu v Celji

so darovali, oziroma svoje letne doneske odrajtali čast. gg.:

Pribošič, c. k. vojni kurat v Ljubljani,	5	—	—
Pleteršnik Maks, prof. v Ljubljani,	2	—	—
Rašl, c. k. gojzarski pristav v Mozirji,	2	—	50
Kronvogel Jožef, c. k. avskultant,	2	—	—
Šelander Ljudevit, c. k. finančni komisar,	2	—	—
Zverene, brivec v Celji,	1	—	—
Kačič Ivan, c. k. notar v Šoštanji,	2	—	—
Krempuš Marjeta v Celji,	2	—	—
Dimec Ana na Zgornji Hudiinji,	1	—	04
Krišpin Krišpovič pri sv. Lenarti nad Laškim,	8	—	—
Jamnik pri Novi cerkvi,	1	—	—
Dr. Pajek Jožef, c. k. gimn. prof. v Mariboru,	2	—	—
Ribar Anton, profesor bogoslovja,	5	—	—
Vošnjak Lovro, župnik v St. Jurji,	2	—	—
Stožički Alojzija v Celji,	1	—	—
Majcen Marija, posestnica v Šmarjeti,	1	—	—
Štampe Liza, posestnica na Bregu,	5	—	—
Več neimenovanih in podpornikov,	5	—	40

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

6. marca.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83	gl.	50	kr.
Srebrna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	84	„	05	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	108	„	60	„
Papirna renta, davka prosta	99	„	20	„
Akcije avstr.-ogerske banke	869	„	—	„
Kreditne akcije	303	„	40	„
London	124	„	25	„
Srebro	—	„	—	„
Ces. cekini	5	„	81	„
Francoski napoleond.	9	„	79	„
Nemške marke	60	„	40	„

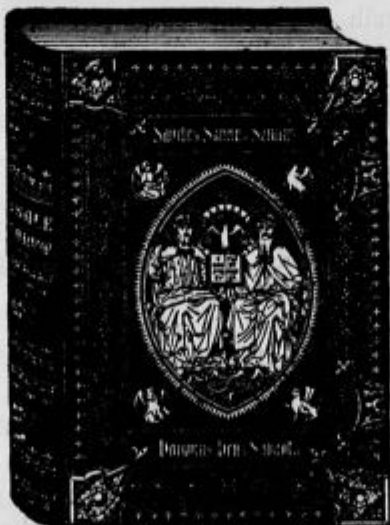
Od 5. marca.

Ogerska zlata renta 6%	—	gl.	—	kr.
„ „ 4%	98	„	75	„
„ papirna renta 5%	93	„	95	„
Akcije anglo-avstr. banke	200	gld.	107	75
„ Länderbanke	—	„	104	10
„ avst.-oger. Lloydja v Trstu	—	„	569	—
„ državne železnice	—	„	306	25
„ Tramway-društva velj. 170 gl.	—	„	214	30
4% državne srečke iz l. 1854	250	gl.	129	50
4% „ „ 1860	500	„	138	80
Državne srečke iz l. 1864	100	„	171	75
„ „ 1864	50	„	171	—
Kreditne srečke	100	„	179	—
Ljubljanske srečke	20	„	23	—
Rudolfove srečke	10	„	19	25
Prior. oblig. Elizabetine zap. železnice	112	„	75	—

Na neko privatno šolo se sprejme

izprašana učiteljica,

ki je zmožna podučevati v slovenskem in nemškem jeziku. Kje pove vredništvo „Slovenca“.

„MISSALE ROMANUM“

izdaja l. 1884

s Proprijem

stane vezan:

- v črnem usnji z marmorirano, rudečo ali zlato obrezo 20—24 gld.;
- v rudečem šagrinu z zlato obrezo 25 gld. (ta vez odlikuje se posebno po svoji ličnosti);
- v finem rudečem šagrinu z jako okusnim zlatim vtiskom in zlato obrezo 30 gld.;
- v finem rudečem šagrinu z zaponami in rosetami iz novega srebra 35 gld.;
- v finem rudečem šagrinu z novosrebrno okovo 37 gld. 50 kr.;
- v finem rudečem šagrinu z zlatim vtiskom in barvanimi ulogami, s popolno okovo pozlačeno ali novosrebrno 45 gld.

Še fineje vezani s klepano srebrno ali zlato okovo itd. izdelujejo se le po naročilu in se po želji pošiljajo tudi posebna naznanila cene.

Ob enem priporočamo:

Missae pro defunctis

(editio S. Rituum Congregationis, hujus formae sexta in Folio)

za Avstrijo še s posebnim pridatkom.

Vezani komadi stanejo od 3—7 gl.

„Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani.